

Arrest

nr. 138 645 van 16 februari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 26 september 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 september 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. VERBEKE loco advocaat J. BAELDE en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Guineese man van Peul origine, geboren op 17 oktober 1987 in Pita, Guinee. In 2006 verhuisde u naar uw zus, (M.S.), en haar echtgenoot, (M.H.D.), in Conakry om daar uw studies verder te zetten.

Op 28 september 2009 nam u na aandringen van een vriend deel aan de oppositiemeeting in het gelijknamige stadion van 28 september. Na een aanval door de ordetroepen werd uw vriend, (I.B.), vermoord en raakte u gewond aan uw scheenbenen. U werd gearresteerd en overgebracht naar de gendarmerie van Hamdallaye. Na het ondertekenen van een verbintenis waarin u beloofde te zwijgen over het geweld van de ordetroepen werd u vrijgelaten. U werd naar een ziekenhuis gebracht waar u

enkele uren verbleef alvorens uw schoonbroer u kwam ophalen en naar een huis van hem in de wijk Lansaniya bracht. Daar bleef u gedurende acht maanden herstellen van uw verwondingen.

In de daaropvolgende periode had u geen problemen met de Guineese autoriteiten tot u op 21 september 2012 werd gearresteerd. U bevond zich in de wijk Hafiya ter gelegenheid van een huwelijksfeest binnen uw familie. De ouderen binnen de familie zouden een koe slachten voor het feest en in afwachting van hun komst wachtte u buiten met een bord waarop de benodigde messen lagen. Plots kwamen er drie pick-ups met gendarmen. Zij arresteerden u omdat ze u er van verdachten de messen te willen gebruiken om Malinke te vermoorden. Op die dag was er immers een conflict tussen Peul en Malinke op de markt in Madina, en de gendarmen dachten dat u de Peul te hulp wilde schieten. Ook andere genodigden op het feest werden gearresteerd maar u werd als enige overgebracht naar de gendarmerie van Hamdallaye. Van daar werd u omwille van de ernst van de beschuldigingen overgebracht naar de Sureté. Hier wist u, op voorwaarde dat u Guinee zou verlaten, op 21 oktober 2012 te ontsnappen met behulp van een officier die door uw schoonbroer was omgekocht.

Na uw ontsnapping dook u onder in een huis in aanbouw van uw schoonbroer. Op 3 november 2012 reisde u samen met een smokkelaar naar België waar u op 5 november 2012 asiel aanvroeg.

U vreest om bij terugkeer vermoord te worden door de autoriteiten voor Guinee. Dit zowel in verband met uw arrestatie op 28 september 2009 als deze op 21 september 2012.

Ter staving van uw asielrelaas legde u een medisch attest van een Belgische dokter op datum van 10 maart 2014, vergezeld van vier foto's van littekens op uw onderbenen.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Op basis van uw ongeloofwaardige en weinig plausibele verklaringen kan vooreerst geen geloof worden gehecht aan het feit dat u zou zijn gearresteerd op 21 september 2012 omdat men u ervan verdacht mensen van de malinke-etnie te willen vermoorden.

Met betrekking tot de situatie in Guinee op 20 september 2012 en de daaropvolgende dagen kan het volgende worden gesteld:

Op 21 september 2012, na een vreedzame oppositiemars in Conakry die de dag ervoor plaatsvond zonder incidenten, braken er problemen uit in de nabijheid van de grote markt van Madina. Tientallen mensen, waaronder politieagenten en gendarmes raakten gewond bij rellen tussen aanhangers van de regering en jonge oppositieleiden. Die eersten waren kwaad omdat hen werd verhinderd te gaan werken de avond ervoor vanwege de manifestatie, en zeiden dat ze wraak wilden omdat ze door de demonstranten met stenen werden bekogeld. Een jongere werd in de nasleep van deze onrusten gedood in de buitenwijken van Conakry tijdens een inval door de veiligheidsdiensten. In een verklaring van 22 september laten het Collectif en de ADP weten dat verschillende van hun activisten werden gearresteerd in de wijken aan de rand van Conakry en eisen hun onmiddellijke vrijlating. Ze betreuren ook de dood van een jongeman van 24 jaar, Alpha Amadou Barry. Uit een verklaring van 26 september van het federale bureau van UFDG Canada blijkt dat ook een tweede persoon het leven liet: Fode Mahmoud Bah (zie map landeninformatie, COI Focus "Guinee: La situation des partis politiques d'opposition", januari 2014).

U bent er niet in geslaagd om aannemelijk te maken waarom u op 21 september 2012 zou zijn gearresteerd en vervolgens tot 21 oktober 2012 zou zijn opgesloten. Jullie bevonden zich op het moment van uw arrestatie in de wijk Hafiya waar een huwelijk van uw familie doorging. Het is echter weinig geloofwaardig dat u er door de ordetroepen van zou zijn verdacht Malinké te willen vermoorden om de loutere reden dat u buiten stond te wachten met een schotel waarop messen lagen om een koe te slachten. Gezien het feit dat er een huwelijk aan de gang was en het slachten van een koe (dewelke volgens u eigen verklaringen trouwens om de hoek stond) volgens u gebruikelijk is bij deze gelegenheid is het weinig aannemelijk dat de ordediensten bij het zien van het bord met messen de festiviteiten toch verkeerdelijk zouden aanzien voor een op handen zijnde wraakactie tegen de Malinké-bevolking (Gehoor CGVS 24/03/2014, p. 12, 16-17). Ook wanneer de ouderen aan de gendarmen probeerden uit te leggen dat jullie gewoon een huwelijk vierden zouden zij niet hebben willen luisteren (Gehoor CGVS 24/03/2014, p.17). Uw verklaring dat de gendarmen vaak ongeschoolde analfabeten zijn die wapens dragen kan bezwaarlijk als een verklaring worden gezien voor uw onterechte arrestatie (Gehoor CGVS 24/03/2014, p.17). Het is gezien de feestelijke context waarin u werd aangetroffen en het feit dat u op dat moment een bord vasthield met daarop drie hakmessen en vier gewone messen om de koe te slachten, weinig geloofwaardig dat de gendarmen deze situatie zo verkeerd zouden interpreteren (Gehoor CGVS 24/03/2014, p.18-19). Het is dan ook des te opmerkelijk dat u, in tegenspraak met uw

verklaringen tijdens uw eerste gehoor, tijdens uw tweede gehoor bij het CGVS verklaarde dat de gendarmen wel degelijk op de hoogte waren van het feit dat jullie daar gewoon verzamelden voor een feest, maar dat dit niet belangrijk was voor hen (Gehoor CGVS 12/06/2014, p. 17). Indien de gendarmen zich effectief bewust zouden zijn geweest van het feit dat jullie daar gewoon samen waren omwille van een huwelijksfeest is het des te onaannemelijk dat u en de anderen willekeurig zouden worden gearresteerd, laat staan dat u achteraf dergelijke zware behandeling zou hebben gekregen en dat de gendarmen tot op heden naar u op zoek zouden zijn.

De ongeloofwaardigheid van deze feiten wordt enkel bekrachtigd door de ongemeen strenge behandeling die u te verduren zou hebben gekregen na uw arrestatie. Als enige van alle aanwezigen zou u naar de gendarmerie van Hamdallaye worden gebracht om, na daar te zijn ondervraagd en geslagen, naar de Sureté te worden getransfereerd omdat uw geval te ernstig was om in Hamdallaye te worden behandeld (Gehoor CGVS 24/03/2014, p.12, 18-19). In Hamdallaye zou men bovendien de littekens aan uw benen hebben gezien waaruit zij meteen concludeerden dat u ook op 28 september 2009 werd opgepakt in het stadion en u meedeelde dat men u deze keer wél zou vermoorden (Gehoor CGVS 24/03/2014, p.12). Het is niet enkel weinig geloofwaardig dat men u, louter door het zien van de littekens zou kunnen identificeren als een deelnemer aan de betoging van 28 september 2009, het strookt ook niet met uw andere verklaringen dat u tussen 28 september 2009 en 21 september 2012 nooit problemen hebt gehad met de ordediensten en u ook nooit vervolgd of gezocht bent voor de feiten in 2009. Hierbij moet worden opgemerkt dat u tijdens uw tweede gehoor tegenstrijdige verklaringen aflegde en verklaarde dat de gendarmen u niet omwille van uw littekens linkten aan de gebeurtenissen op 28 september 2009, maar wel op basis van de gegevens op uw identiteitskaart (Gehoor CGVS 12/06/2014, p. 21).

De geloofwaardigheid van uw arrestatie en detentie wordt verder ondermijnd door uw tegenstrijdige verklaringen hierover. Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor bij het CGVS dat u na uw arrestatie op het trouwfeest in een pick-up werd geplaatst waar zich reeds twee andere jongeren in bevonden, één van de Soussou-stam en één van de Malinké-stam (Gehoor CGVS 24/03/2014, p. 18). Tijdens uw tweede gehoor bij het CGVS vertelde u echter dat er zich op dat moment geen twee, maar wel drie andere arrestanten in de wagen bevonden, namelijk één van de Malinké-stam en twee van de Soussou-stam (Gehoor CGVS 12/06/2014, p. 17). Uw tegenstrijdige verklaringen hierover tasten de geloofwaardigheid van uw arrestatie aan. Ook over uw overplaatsing van de gendarmerie van Hamdallaye naar de Sureté legde u tegenstrijdige verklaringen af. Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor bij het CGVS dat u 's nachts samen met twee anderen werd overgebracht naar de Sureté, terwijl u tijdens uw tweede gehoor verklaarde dat u niet met twee, maar wel met vier anderen werd overgebracht (Gehoor CGVS 24/03/2014, p. 12; Gehoor CGVS 12/06/2014, p. 18). Het feit dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over cruciale elementen in uw asielrelaas, namelijk uw arrestatie en overbrenging naar de Sureté, ondermijnt op belangrijke wijze de geloofwaardigheid van deze feiten.

Het feit dat de andere arrestanten volgens u snel en eenvoudig konden vrijkomen nadat de vader van de bruid betaalde voor hun vrijlating ondergraaft verder de geloofwaardigheid van het feit dat u als enige dergelijke zware behandeling kreeg (Gehoor CGVS 24/03/2014, p.18). Het loutere feit dat u op het moment van uw arrestatie een bord met daarop de messen voor het slachten van de koe droeg, kan hier bezwaarlijk als verklaring voor worden gezien, te meer gezien het overduidelijk was dat deze messen dienden om een koe te slachten (Gehoor CGVS 24/03/2014, p.18). Wanneer u tijdens uw eerste gehoor werd gevraagd naar de messen die u bij zich had antwoordde u zeer precies en vertelde u dat u een schotel droeg met daarop drie bijlen en vier messen (Gehoor CGVS 24/03/2014, p. 19). Het is gezien uw gedetailleerde verklaringen dan ook bevreemdend dat u tijdens uw tweede gehoor verklaarde dat er vier gewone messen en twee (en dus geen drie) grote hakmessen op deze schotel lagen (Gehoor CGVS 12/06/2014, p. 18).

In verband met uw ontsnapping uit de Sureté moet dan weer worden opgemerkt dat het merkwaardig zou zijn dat u enerzijds vanuit de gendarmerie naar de Sureté zou worden overgebracht omdat uw zaak zo ernstig was, maar dat u daarna dan toch -zonder dat er enige gerechtelijke vervolging tegen u werd opgestart- simpelweg zou kunnen worden vrijgekocht. U vertelde dat de autoriteiten achteraf hebben ontdekt dat u was ontsnapt en uw schoonbroer bedreigden en zijn huis doorzochten. U kon echter niet aangeven wanneer de autoriteiten hebben ontdekt dat u ontsnapt was, noch wanneer zij precies het huis van uw schoonbroer hebben doorzocht (Gehoor CGVS 24/03/2014, p.7). Wanneer u werd gevraagd wanneer u zelf hebt gehoord dat de autoriteiten u waren komen zoeken vertelde u dat uw zus en schoonbroer het u vertelden in november 2013 (Gehoor CGVS 24/03/2014, p.7). In acht genomen dat u naar eigen zeggen ook nog contact had met uw schoonbroer in november 2012 en maart 2013 en zij u pas in november 2013 vertelden over de huiszoekingen is het weinig geloofwaardig dat de autoriteiten pas meer dan een jaar na uw ontsnapping in oktober 2012 naar u op zoek zou gaan (Gehoor CGVS 24/03/2014, p.7). In strijd met uw verklaringen tijdens uw eerste gehoor vertelde u tijdens uw tweede gehoor bovendien dat uw schoonbroer u toch al in maart 2013 vertelde dat de

autoriteiten naar u op zoek waren (Gehoor CGVS 12/06/2014, p. 25). Uw tegenstrijdige verklaringen hierover ondermijnen in belangrijke mate de geloofwaardigheid van deze feiten.

U legt ook geen enkel begin van bewijs neer dat de door u ingeroepen vervolgingsfeiten kan staven. Op basis van uw onaannemelijke en tegenstrijdige verklaringen moet dan ook worden besloten dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u voorgehouden arrestatie en detentie in 2012.

Wat de gebeurtenissen op 28 september 2009 betreft moet worden vastgesteld dat u hiervoor nooit bent vervolgd. U zegt een verbintenis te hebben ondertekend dat u zou zwijgen over het geweld van de ordetroepen om vervolgens nog diezelfde dag te worden vrijgelaten (Gehoor CGVS 24/03/2014, p.10). In de periode tussen 28 september 2009 en uw tweede arrestatie op 21 september 2012 hebt u bovendien geen enkel probleem gehad met de ordediensten van Guinee (Gehoor CGVS 24/03/2014, p.11, 16), wat de geloofwaardigheid van uw verklaring nu vervolging te vrezen omwille van deze feiten indien u zou moeten terugkeren naar Guinee ernstig ondergraaft. Hierbij moet er toch op worden gewezen dat de situatie in 2009 in Guinee ook volledig verschilt van de huidige situatie in uw land. Ten tijde van het bloedige protest op 28 september 2009 bevond Guinee zich in een politiek erg woelige periode waarbij het land na de dood van Lansana Conté eind 2008, werd geregeerd door een militaire junta onder leiding van Moussa Dadis Camara. In 2010 werd de democratie in Guinee hersteld. Na verkiezingen in juni van dat jaar werd de huidige staatsleider van Guinee, Alpha Condé, voor de eerste maal verkozen tot president. Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan uw verklaring dat u bij terugkeer naar Guinee in de luchthaven zou worden onderzocht en dat men u na het zien van uw littekens meteen zal identificeren als een deelnemer van het protest op 28 september 2009 en men u vervolgens zal wegbrengen en vermoorden (Gehoor CGVS 24/03/2014, p.21).

Het door u neergelegde medische attest op datum van 10 maart 2014 attesteert dat u verwondingen aan uw onderbenen hebt en deze zelf toeschrijft aan gebeurtenissen in Guinee, maar vormt op zich geen objectieve vaststelling van de oorzaak van deze littekens (Zie map documenten).

Tot slot moet ook worden opgemerkt dat u geen enkel ander document dan uw Belgisch medisch attest, vergezeld van bijbehorende foto's, hebt neergelegd om uw identiteit of asielrelaas te ondersteunen. Uit uw verklaringen blijkt ook niet dat u, zoals van u mag worden verwacht, al het mogelijke zou hebben gedaan om bijkomende documenten, bijvoorbeeld in verband met uw medische behandeling in Guinee, via uw schoonbroer in handen te hebben gekregen (Gehoor CGVS 24/03/2014, p.14).

Omwille van alle hierboven aangehaalde redenen moet worden geconcludeerd dat de door u ingeroepen feiten ter ondersteuning van uw asielaanvraag niet aannemelijk zijn gemaakt en aldus geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie en van artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet, werd onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Wat betreft de algemene veiligheidssituatie die in uw land heerst, zijn de verschillende informatiebronnen die werden geraadpleegd het erover eens dat Guinee eind 2012 en in de loop van 2013 werd geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerde en sporadische gewelddaden en andere gelijkaardige daden. Er werden inderdaad mensenrechtenschendingen begaan door de Guinese politie, naar aanleiding van betogingen van politieke aard. Er waren spanningen tussen de regering en de meeste oppositiepartijen omwille van de organisatie van de parlementsverkiezingen. Deze parlementsverkiezingen zijn rustig verlopen op 28 september 2013. De definitieve resultaten, namelijk de overwinning van de Rassemblement du peuple de Guinée (RPG) en zijn bondgenoten, werden in november 2013 door het Hooggerechtshof geldig verklaard. Sinds januari van dat jaar zetelen de oppositiepartijen binnen de nieuwe Nationale Vergadering die werd ingevoerd, met uitzondering van de Parti de l'espoir pour le développement national (PEDN) van Lansana Kouyaté. Sindsdien viel er geen enkel belangrijk incident meer op te tekenen. De volledige resultaten zijn inmiddels definitief.

Sinds 2014 waren er verschillende betogingen evenals een stakingsbeweging. Sommige betogingen hebben aanleiding gegeven tot enkele confrontaties die verschillende gewonden hebben veroorzaakt, maar andere betogingen zijn echter rustig verlopen.

Artikel 48/4 §2 c van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat ernstige bedreiging van het leven of van de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict beschouwd kan worden als ernstige schade die aanleiding kan geven tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Geen enkele van de geraadpleegde bronnen haalt het bestaan van een gewapend conflict aan. Uit diezelfde informatie blijkt bovendien dat Guinee niet wordt geconfronteerd met een situatie van willekeurig geweld en dat er geen gewapende oppositie bestaat in het land. In het licht van al deze elementen moet men derhalve besluiten dat we op dit moment in Guinee niet worden geconfronteerd met een situatie die binnen het toepassingsveld valt van

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker beroept zich in een eerste middel op de schending van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) *juncto* de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsnorm.

Hij betoogt dat het CGVS ten onrechte de gebeurtenissen tijdens de manifestatie van 28 september 2009 in vraag stelt. Hij verwijst naar de littekens die hij vertoont en naar algemene informatie omtrent het gebeurde op voormelde datum. De verklaring dat hij de littekens te danken heeft aan de gebeurtenissen die dag is geloofwaardig. Dat hij niet vervolgd werd voor zijn deelname aan de manifestatie neemt niet weg dat hij heeft deelgenomen en verwondingen opliep.

Waar zijn arrestatie op 21 september 2012 ongeloofwaardig wordt geacht, wijst verzoeker erop dat de politie in Guinee blijkens algemene informatie veel personen arresteert zonder arrestatiebevel. Het ligt voor de hand dat verzoeker bij zulke wederrechtelijke vrijheidsontneming geen schriftelijk bewijs kreeg van zijn aanhouding. Er is geen strafregister zodat verzoeker onmogelijk schriftelijk bewijs kan leveren van zijn aanhouding. Dat algemene informatie het bestaan van wederrechtelijke vrijheidsontneming erkent en dat verzoeker bevestigt deze te hebben ondergaan, vormt een voldoende aanwijzing dat hij onterecht werd opgesloten van 21 september 2012 tot 21 oktober 2012. Waar het CGVS in vraag stelt dat verzoeker op het huwelijksfeest zomaar werd gearresteerd, wijst verzoeker op de discriminatie van de Peul door de Malinke in zijn land. De etnische spanningen tussen beide groepen worden in meerdere rapporten en persberichten aangehaald. Verzoeker werd *in casu* als etnische Peul aangehouden door Malinke-gendarmen. Het is derhalve van geen belang of de politie al dan niet op de hoogte was van het huwelijksfeest. Verzoekers aanhouding kan gekaderd worden in de etnische spanningen. Dit is niet ongeloofwaardig gelet op de aangehaalde persberichten en rapporten die deze spanningen bevestigen en tevens aanhalen dat ook het leger is doordrongen van de etnische kwestie. Het maakte de politie aldus niet uit of verzoeker de messen had voor de huwelijksceremonie of niet. De politie was erop uit om hem vals te beschuldigen en herkende hem als etnische Peul.

Het is evenmin merkwaardig dat verzoeker gewoon kon worden vrijgekocht. Verzoeker haalt algemene informatie aan waaruit het bestaan van zulke praktijken blijkt.

Verzoeker benadrukt dat hij tweemaal uitvoerig werd gehoord en dat er telkens sprake is van duidelijke, uitvoerige, gedetailleerde, overeenstemmende, geloofwaardige en oprechte verklaringen. Enkele minimale onduidelijkheden en misverstanden (het aantal jongens in een pick-up en het aantal messen) kunnen dit niet zomaar ondergraven. Verzoeker maakt de analogie met rechtspraak inzake schijnhuwelijken volgens dewelke het niet correct is om de nadruk te leggen op enkele kleine gebreken in twee uitvoerige en gedetailleerde gehoren terwijl geen belang wordt gehecht aan overeenstemmende verklaringen.

Gelet op zijn ontsnapping uit de gevangenis valt weldegelijk te vrezen dat verzoeker meteen zal worden opgepakt bij een terugkeer naar Guinee.

Verzoekers vrees wordt nog versterkt doordat zijn schoonbroer op 29 augustus 2014 werd opgeroepen om zich aan te bieden bij de gendarmerie. De autoriteiten zijn op de hoogte van diens hulp aan verzoeker waardoor de oproeping waarschijnlijk dient om zijn schoonbroer duiding te laten geven over diens aandeel in verzoekers ontsnapping. Aangezien zijn schoonbroer daarvoor wordt opgeroepen, is het evident dat verzoeker ook nog steeds gezocht wordt.

2.1.2. Verzoeker stelt ondergeschikt dat hij minstens in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Hij betoogt dat uit de informatie bij het verzoekschrift blijkt dat de veiligheidssituatie in Guinee nog altijd fragiel is. Volgens hem spreekt deze informatie de bevinding van het CGVS dat de situatie in Guinee niet valt onder artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet volstrekt tegen. Gelet op de huidige situatie in Guinee is de vrees weldegelijk gegrond dat verzoeker ten gevolge van zijn deelname aan het protest van 28 september 2009 opnieuw dreigt te worden gearresteerd of vermoord.

2.1.3. Verzoeker wijst daarenboven op de huidige Ebola-crisis in Guinee en stelt dat hierdoor alle reizen naar Guinee worden afgeraden in het reisadvies inzake Guinee. Er wordt momenteel zelfs niet gerepatriëerd naar Guinee omwille van het levensgevaar, minstens het gevaar op een onmenselijke of vernederende behandeling bij besmetting. Er is een gebrek aan afdoende behandelings- en genezingsmogelijkheden. Verzoeker terugsturen naar Guinee druist daarom in tegen artikel 3 EVRM.

2.1.4. Verzoeker voegt ter staving van het voorgaande de volgende stukken bij het verzoekschrift: het medisch attest en de foto's die zich reeds in het administratief dossier bevinden (bijlage 3), het *Algemeen Ambtsbericht Guinee* van juni 2014 (bijlage 4), een convocatie (bijlage 5) en het reisadvies inzake Guinee (bijlage 6).

2.1.5. Verzoeker legt op 7 november 2014 door middel van een aanvullende nota een kleurenkopie van een opsporingsbericht neer (rechtsplegingsdossier, stuk 5).

2.1.6. Verzoeker legt ter terechtzitting door middel van een aanvullende nota de volgende stukken neer (rechtsplegingsdossier, stuk 9): het origineel van de convocatie die reeds bij het verzoekschrift werd gevoegd, het origineel van het reeds door middel van een aanvullende nota neergelegde opsporingsbericht en een op 13 mei 2010 uitgereikt medisch attest inzake de verwondingen die verzoeker opliep op 28 september 2009.

2.2.1. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.2.3. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.4. Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker inzake zijn problemen naar aanleiding van de gebeurtenissen op 21 september 2012 herhaaldelijk incoherente en tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over de essentiële elementen in zijn asielaanvraag.

Zo legde hij incoherente verklaringen af omtrent hetgeen de gendarmen zeiden wanneer zij met pick-ups arriveerden bij het huwelijksfeest en mensen begonnen te arresteren. In de vragenlijst van het CGVS beweerde hij dat de gendarmen zeiden dat zij tegen de Malinké waren *“en daardoor dood moesten”* (administratief dossier, stuk 23, vragenlijst, p.4). Bij het CGVS gaf verzoeker weliswaar aan dat de gendarmen hen ervan beschuldigden dat zij messen verdeelden en zich organiseerden om de Peul te gaan helpen en de Malinké aan te vallen doch maakte hij nergens nog enige melding van het feit dat de politie de aanwezigen met dood zou hebben bedreigd (administratief dossier, stuk 5, p.16; stuk 11, p.12, 17).

Bovendien legde verzoeker tegenstrijdige verklaringen af omtrent de messen die hij op het ogenblik van de arrestatie in zijn bezit had, en dit ondanks dat hij het feit dat hij deze messen in zijn bezit had zelf herhaaldelijk aanhaalde als één van de cruciale elementen in het kader van zijn arrestatie. Tijdens het eerste gehoor bij het CGVS verklaarde hij dat hij drie grote messen had (administratief dossier, stuk 11, p.19) terwijl hij tijdens het tweede gehoor bij het CGVS verklaarde dat hij twee grote messen had (administratief dossier, stuk 5, p.18).

Verzoeker legde daarenboven tegenstrijdige verklaringen af aangaande het aantal medegevangenen in de pick-up waarmee hij naar het politiekantoor zou zijn overgebracht. Tijdens het eerste gehoor bij het CGVS verklaarde hij dat hij in deze wagen twee andere jongeren aantrof, met name één jongere van de Soussou stam en één jongere die Malinké was (administratief dossier, stuk 11, p.18). Tijdens het tweede gehoor bij het CGVS verklaarde verzoeker dat hij in deze wagen drie andere jongeren aantrof, met name één jongere die Malinké was en twee jongeren die behoorden tot de Soussou stam (administratief dossier, stuk 5, p.17).

Verzoeker legde tevens strijdige verklaringen af omtrent de plaats waar hij in het politiekantoor werd vastgehouden voorafgaand aan zijn overplaatsing naar de Sûreté. Tijdens het eerste gehoor bij het CGVS verklaarde hij dat hij aanvankelijk in een cel zat, gaf hij aan dat hij nadat hij werd ondervraagd en er een verslag werd gemaakt naar een kantoortje werd gebracht en stelde hij dat hij daar bleef tot hij werd overgeplaatst (administratief dossier, stuk 11, p.12). Tijdens het tweede gehoor bij het CGVS verklaarde hij echter dat hij nadat het verslag werd gemaakt terug naar zijn cel werd gebracht en dat hij in deze cel bleef tot aan zijn overplaatsing (administratief dossier, stuk 5, p.18).

Verzoeker legde voorts manifest tegenstrijdige verklaringen af omtrent zijn overplaatsing naar de Sûreté. Gedurende het eerste gehoor bij het CGVS verklaarde hij omtrent het gebeurde nadat hij werd opgesloten in zijn cel, dan wel in een kantoortje: *“Ze hadden nog twee mensen daar gebracht die ook werden opgepakt en ze hebben ons met ons drie naar de surété gebracht in de nacht”* (administratief dossier, stuk 11, p.12). Gedurende het tweede gehoor bij het CGVS verklaarde verzoeker echter: *“In het midden van de nacht zijn ze gekomen en hebben ze ons in de auto gebracht, ik was niet alleen, er waren nog 4 andere gevangenen ze hebben ons in de auto gezet en naar de surété gebracht”* (administratief dossier, stuk 5, p.18).

Bovendien legde verzoeker incoherente verklaringen af aangaande de Sûreté, alwaar hij een maand opgesloten zou hebben gezeten. Tijdens het eerste gehoor bij het CGVS gaf hij aan dat hij via een andere gevangene informatie over de gevangenis kreeg en stelde hij dat hij op deze wijze vernam dat er een gebouw voor minderjarigen, een gebouw voor vrouwen en een gebouw voor veroordeelden was. Hij verklaarde dat al deze gebouwen zich binnen de buitenmuur van de gevangenis bevonden en op de tweede binnenplaats stonden. Verder verklaarde hij dat hij, wanneer hij op de koer werd gebracht om te luchten, aldaar de moskee, een boom en de ‘couloir de prevenues’ zag (administratief dossier, stuk 11, p.20). Wanneer aan verzoeker tijdens het tweede gehoor bij het CGVS werd gevraagd of hij wanneer hij op de koer werd gebracht om te luchten nog iets anders kon zien buiten een moskee en een boom, antwoordde hij aanvankelijk van niet. Vervolgens gaf hij aan wel gebouwen te hebben gezien doch niet te weten wat voor gebouwen dit zijn. Nader ondervraagd over de gebouwen van de gevangenis, gaf hij bovendien aan niet te weten wat voor gebouwen hier nog waren. Daarenboven verklaarde hij, wanneer werd gevraagd of er nog andere ‘couloirs’ waren buiten de zijne, dat hij het niet wist, hierover niets hoorde en niets wist over eventuele andere ‘couloirs’ (administratief dossier, stuk 5, p.20).

Dient daarenboven te worden opgemerkt dat verzoeker onaannemelijke verklaringen aflegde over de wijze waarop hij uit de Sûreté zou zijn ontsnapt. Zo is het niet plausibel dat de officier die verzoeker hielp ontsnappen dit voorafgaand of tijdens de ontsnapping nooit aan verzoeker te kennen zou hebben gegeven, met als gevolg dat verzoeker tijdens zijn ontsnapping zou hebben gedacht dat hij ieder moment doodgeschoten kon worden. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat deze persoon

verzoeker zou hebben ingelicht over de op handen zijnde ontsnapping. Nog minder aannemelijk is het dat deze officier bij verzoekers ontsnapping niet omzichtiger tewerk zou zijn gegaan doch deze zou hebben laten doorgaan op het ogenblik dat er nog een aantal andere militairen op de binnenkoer aanwezig waren en verzoeker daarbij langs deze groep militairen voerde (administratief dossier, stuk 5, p.22; stuk 11, p.13). Dit maakte het risico dat hij gelinkt zou worden aan de ontsnapping van verzoeker immers bijzonder groot.

Verzoeker vertoonde daarenboven een frappant gebrek aan interesse voor zijn voorgehouden problemen en situatie in zijn land van herkomst. Ondanks dat van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze kan worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst, liet verzoeker na dit te doen, hetgeen de ernst en de geloofwaardigheid van zijn beweerde vrees voor vervolging nog verder ondergraaft. Hoewel verzoeker tijdens het eerste gehoor bij het CGVS beweerde dat de autoriteiten erachter kwamen dat hij was ontsnapt en hem kwamen zoeken, alsmede dat ook zijn schoonbroer nu werd gevisieerd omdat de autoriteiten tevens ontdekten dat deze hem hielp bij zijn ontsnapping, bleek verzoeker wanneer de autoriteiten zouden hebben ontdekt dat hij zou zijn ontsnapt en hem zouden zijn komen zoeken. Evenmin wist hij wanneer zijn schoonbroer door diens hulp bij zijn ontsnapping diende te verhuizen (administratief dossier, stuk 11, p.6-7). Gedurende het tweede gehoor bij het CGVS beweerde verzoeker dat de gendarmen nog steeds naar hem kwamen zoeken en stelde hij dit de week voor het gehoor nog te hebben vernomen via zijn schoonbroer. Andermaal bleek hij zich dienaangaande echter niet te hebben bevraagd. Hij vroeg niet en kon niet preciseren wanneer de gendarmen hem zouden zijn komen zoeken op zijn woonplaats. Wanneer hem werd gevraagd wanneer de autoriteiten ontdekten dat hij was ontsnapt en wanneer zij hem kwamen zoeken, diende verzoeker andermaal aan te geven dat hij dit niet wist. Hij gaf bovendien toe hiernaar niet eens te hebben gevraagd en hierover met zijn schoonbroer niet te hebben gesproken. Bovendien bleef hij opnieuw het antwoord schuldig op de vraag wanneer zijn schoonbroer ingevolge zijn hulp aan verzoeker zou hebben dienen te verhuizen (administratief dossier, stuk 5, p.3, 23-24).

Dit alles klemmt nog des te meer daar verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over het ogenblik waarop hij zou hebben vernomen dat de autoriteiten in zijn land van herkomst hem na zijn vertrek uit dit land nog kwamen zoeken. Tijdens het eerste gehoor bij het CGVS verklaarde hij dat hij dit slechts vernam in november 2013 (administratief dossier, stuk 11, p.7). Tijdens het tweede gehoor bij het CGVS beweerde hij echter dat hij dit reeds in maart 2013 vernam (administratief dossier, stuk 5, p.24).

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan de problemen die verzoeker beweert te hebben gekend naar aanleiding van de gebeurtenissen op 21 september 2012.

Nog daargelaten de vraag naar de geloofwaardigheid van verzoekers betrokkenheid bij de gebeurtenissen op 28 september 2009, dient te worden opgemerkt dat hij geheel niet aannemelijk maakt dat hij op grond hiervan op heden nog enige vrees voor vervolging zou dienen te koesteren. Uit de verklaringen die in dit kader met recht worden aangehaald in de bestreden beslissing blijkt dat deze gebeurtenissen voor verzoeker klaarblijkelijk niet de reden vormden om zijn land te verlaten aangezien hij nadien nog drie jaar in Guinee bleef. Bovendien blijkt hieruit, mede gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers vermeende problemen naar aanleiding van de gebeurtenissen op 21 september 2012, dat verzoeker in zijn land van herkomst sedertdien nooit nog problemen heeft ondervonden. Bijgevolg maakt hij evenmin aannemelijk dat of waarom hij bij een terugkeer naar zijn land op heden nog problemen zou kunnen ondervinden ingevolge de feiten van in 2009 en zijn er goede redenen voorhanden om aan te nemen dat dit niet zo is. De blote bewering dat men hem, indien men hem bij een terugkeer op de luchthaven zou onderzoeken, louter op basis van zijn littekens zou wegbrengen en vermoorden is dan ook louter hypothetisch en op veronderstellingen gebaseerd (administratief dossier, stuk 5, p.25; stuk 11, p.21).

De neergelegde documenten en informatie zijn niet van die aard dat zij het voormelde kunnen ontkrachten.

De medische attesten en de foto's van verzoekers littekens bevatten geen elementen die afbreuk kunnen doen aan de voormelde vaststellingen (rechtsplegingsdossier, stuk 9; stuk 1, bijlage 3; administratief dossier, map documenten). Het medisch attest van 13 mei 2010 bevat geen elementen die een vrees voor vervolging kunnen aantonen. Tevens rijst de vraag hoe verzoeker dergelijk document, inmiddels meer dan vier jaar oud, actueel kan bekomen en voorleggen.

Uit de informatie waarnaar verzoeker verwijst in het verzoekschrift kan geenszins worden afgeleid dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Deze informatie is van louter algemene aard, heeft geen betrekking op verzoekers persoon en kan niet volstaan om aan te tonen dat of onder welke omstandigheden hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst *in concreto* vervolging zou dienen te vrezen (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlagen 4 en 6).

Aan de convocaties kan geen bewijswaarde worden gehecht (rechtsplegingsdossier, stuk 9; stuk 1, bijlage 5). Vooreerst is het niet aannemelijk dat de Guineese autoriteiten, hoewel deze blijkens verzoekers verklaringen bij het CGVS reeds geruime tijd wisten dat zijn schoonbroer hem hielp (administratief dossier, stuk 5, p.3), niet eerder zulke convocaties zouden hebben uitgevaardigd. Bovendien lijkt het, in acht genomen dat de autoriteiten reeds geruime tijd vergeefs zochten naar verzoekers schoonbroer (*ibid.*, p.3; stuk 11, p.6-7), weinig zinvol om een convocaties uit te vaardigen waarin deze schoonbroer wordt verzocht zich spontaan aan te bieden. Bovendien dient zulk stuk, opdat hieraan enige bewijswaarde zou kunnen worden gehecht, te worden neergelegd in het kader van een geloofwaardig relaas, hetgeen *in casu* niet het geval is. Hoe dan ook blijkt uit deze convocaties niet om welke reden verzoekers schoonbroer zich zou dienen aan te melden bij de gendarmerie zodat niet kan worden aangenomen dat deze reden verband zou houden met de hoger ongeloofwaardig bevonden problemen van verzoeker.

Het opsporingsbericht wordt niet neergelegd in het kader van geloofwaardige verklaringen, hetgeen vereist is opdat aan zulk document enige bewijswaarde zou kunnen worden gehecht (rechtsplegingsdossier, stukken 9 en 5). Dat het opsporingsbericht een authentiek, door de Guineese autoriteiten uitgereikt document zou zijn kan bovendien geenszins worden aangenomen gelet op het gebrekkige Frans waarin dit document is opgesteld en de geadresseerden ("Juges de Paix"; vrije vertaling: "Vrederechter"). Voorts is het bevreemdend dat de precieze benaming van de instantie die het zou hebben uitgereikt in de hoofding van het document afwijkt van deze in de stempels in het document. Daarenboven geeft verzoeker geen duiding omtrent de wijze waarop hij dit document zou hebben bekomen en is het opmerkelijk dat hij dit in zijn bezit heeft. Het betreft immers een intern document dat gericht is aan de Guineese overheidsagenten. Dit klemt nog des te meer daar verzoeker het origineel van dit stuk bijbrengt. Dat hij het originele opsporingsbericht zou hebben kunnen bemachtigen is geenszins geloofwaardig nu aangenomen kan worden dat dit in handen zou blijven van de autoriteiten.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.5. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de elementen ten grondslag van zijn asielaanvraag, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Op basis van de informatie in het administratief dossier (map landeninformatie) wordt in de bestreden beslissing inzake de veiligheidssituatie in verzoekers land van herkomst voorts met recht gemotiveerd:

"Wat betreft de algemene veiligheidssituatie die in uw land heerst, zijn de verschillende informatiebronnen die werden geraadpleegd het erover eens dat Guinee eind 2012 en in de loop van 2013 werd geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerde en sporadische gewelddaden en andere gelijkaardige daden. Er werden inderdaad mensenrechtenschendingen begaan door de Guineese politie, naar aanleiding van betogingen van politieke aard. Er waren spanningen tussen de regering en de meeste oppositiepartijen omwille van de organisatie van de parlementsverkiezingen. Deze parlementsverkiezingen zijn rustig verlopen op 28 september 2013. De definitieve resultaten, namelijk de overwinning van de Rassemblement du peuple de Guinée (RPG) en zijn bondgenoten, werden in november 2013 door het Hooggerechtshof geldig verklaard. Sinds januari van dat jaar zetelen de oppositiepartijen binnen de nieuwe Nationale Vergadering die werd ingevoerd, met uitzondering van de Parti de l'espoir pour le développement national (PEDN) van Lansana Kouyaté. Sindsdien viel er geen enkel belangrijk incident meer op te tekenen. De volledige resultaten zijn inmiddels definitief.

Sinds 2014 waren er verschillende betogingen evenals een stakingsbeweging. Sommige betogingen hebben aanleiding gegeven tot enkele confrontaties die verschillende gewonden hebben veroorzaakt, maar andere betogingen zijn echter rustig verlopen.

Artikel 48/4 §2 c van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat ernstige bedreiging van het leven of van de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of

binnenlands gewapend conflict beschouwd kan worden als ernstige schade die aanleiding kan geven tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Geen enkele van de geraadpleegde bronnen haalt het bestaan van een gewapend conflict aan. Uit diezelfde informatie blijkt bovendien dat Guinee niet wordt geconfronteerd met een situatie van willekeurig geweld en dat er geen gewapende oppositie bestaat in het land. In het licht van al deze elementen moet men derhalve besluiten dat we op dit moment in Guinee niet worden geconfronteerd met een situatie die binnen het toepassingsveld valt van artikel 48/4, §2 c (zie farde « Landeninformatie », COI Focus "Guinee: Veiligheidssituatie", oktober 2013 + addendum, juli 2014)."

De bij het verzoekschrift gevoegde informatie is niet van die aard dat zij afbreuk kan doen aan voormelde motivering. Zowel de inhoud van het *Algemeen Ambtsbericht Guinee* van juni 2014 als deze van het reisadvies inzake Guinee liggen immers volledig in lijn met de voormelde landeninformatie inzake en analyse van de veiligheidssituatie in verzoekers land van herkomst (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlagen 4 en 6). Uit geen van beide stukken kan worden afgeleid dat de situatie aldaar zou beantwoorden aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Gelet op het voormelde, toont verzoeker, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.2.6. Waar verzoeker aanvoert het Ebola-virus te vrezen, dient vooreerst te worden verwezen naar Richtlijn 2011/95/EU van het Europees parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) en meer specifiek naar de hierin opgenomen overweging 35 die bepaalt: "*Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt*". Ebola dient als een gevaar beschouwd te worden zoals omschreven in voormelde overweging. Dient tevens te worden gewezen op artikel 6 van voormelde Kwalificatierichtlijn, waarin wordt bepaald dat als actoren van vervolging of ernstige schade kunnen worden aangemerkt: "*a) de staat; b) partijen of organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in de punten a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in artikel 7 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.*" Uit voormelde overweging 35 en voormeld artikel 6 van de Kwalificatierichtlijn blijkt dat de Europese wetgever de toepassing van internationale bescherming heeft willen beperken tot die gevallen waarin de vervolging of de ernstige schade waaraan de betrokkene in zijn land van herkomst wordt onderworpen voortvloeit uit de gedragingen van derden. Overeenkomstig het bepaalde in artikel 48/5, § 1 van de vreemdelingenwet kan er aldus slechts sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet voor zover met betrekking tot het ontstaan van de vervolging of de ernstige schade de directe of indirecte verantwoordelijkheid van de autoriteiten van dat land of van één van de andere in artikel 48/5 vermelde actoren wordt aangetoond (zie ook: RvS 20 oktober 2014, beschikking nr. 10.864). Met betrekking tot het door verzoeker aangehaalde risico, zijn deze voorwaarden niet vervuld.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien februari tweeduizend vijftien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS